

Till insändaren af den i
Engelholms tidning n:o 14
intagna artikeln med rub...

Schlüter, O C

53 E a Br.

SCHLÜTER, O. C.

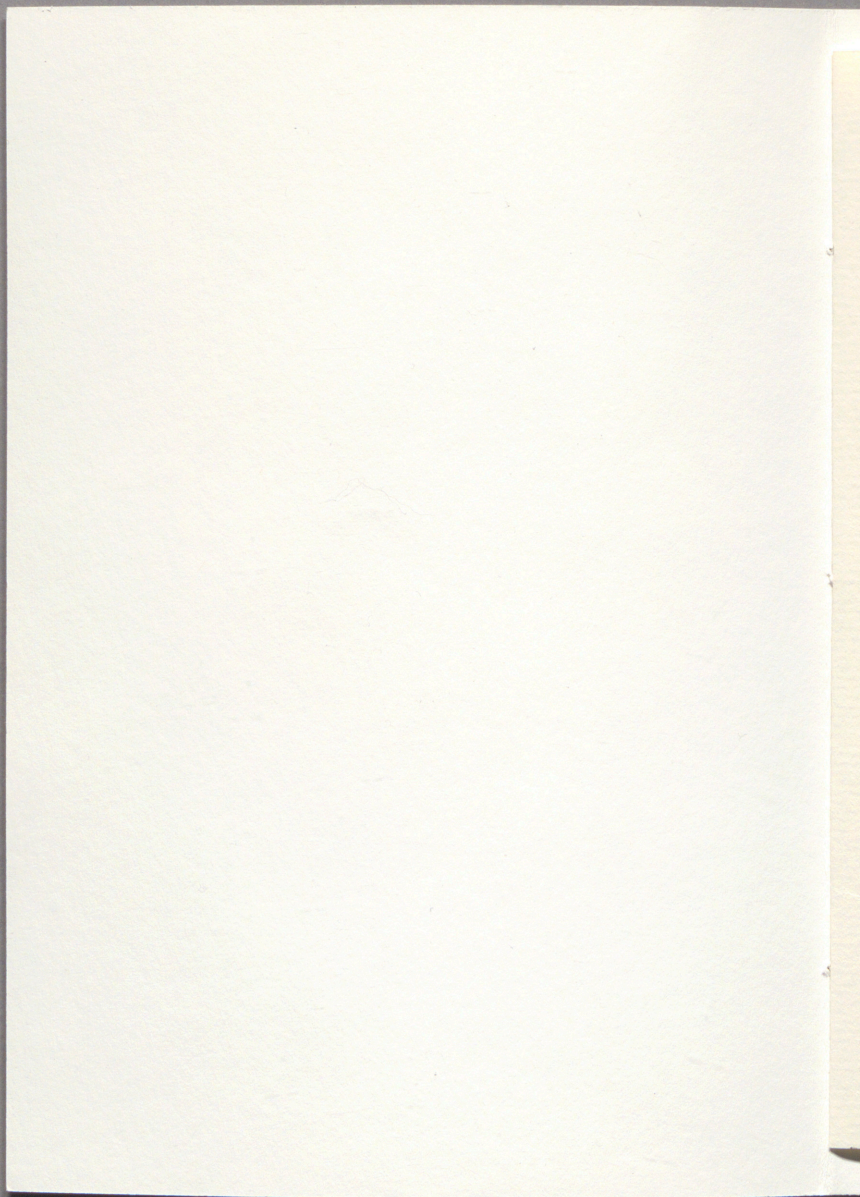
Sv. Savv.

Polit.

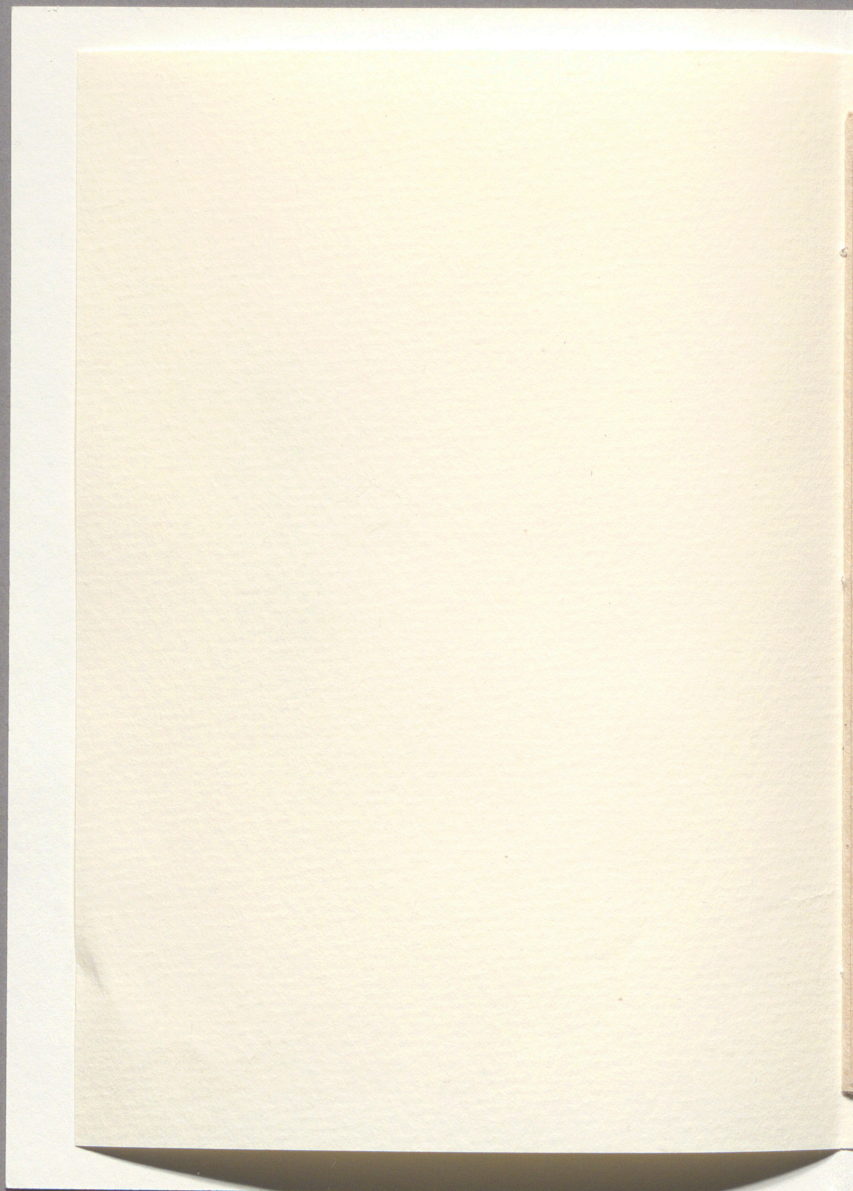
Sv.

(BY.)

1872

SCHLÜTER

Polit
S
(17)

Till insändaren af den i Engelholms tidning n:o 14 intagna artikeln med rubrik: «Ännu några ord i anledning af de blifvande Riksdagsmannavalet».

Jag skulle icke velat trötta allmänheten eller spilla några ord på författaren, om han hållit sig vid saken, som rörde Riksdagsmannavalet i Bjäre Härad; men då, som hvar och en finner, han i sin uppsats helt och hållet gått från ämnet och för att nedsvärta mig icke skyggat för, att pådikta mig dåliga motiver både i tanke och handlingssätt, för att sålunda komma från en sak, som jag i förbigående vidrört, hvilken synbarligen på ett obehagligt sätt upprifvit gamla minnen efter den rörde honom sjelf och hvilken var högst grave-rande för en riksdagsmannakandidat, börjat uppduka en lögnhistoria på 2:ne tidningsspalter om en tvist rörande vägdel-

1872

ningen och vägunderhållet i Bjära Härad, hvilka som hvar och en finner icke står i ringaste samband med ämnet hvarom frågan var, ty riksdagsmannaval och vägdelningstvister, hvad hafva de väl med hvarandra att skaffa? Må det förlåtas mig att jag ännu en gång fattar pennan och till mitt rättfärdigande nödsakas följa insändaren på den nya stridsbana, han beträdt.

Efter hvad jag af E. T. n:o 17 finner, hafva de vid den af insändaren omtalade vägdelningen närvarande sockenombuden, hvilka han äfven på ett mindre grannlaga sätt fränkänt pröfnings- och omdömesförmåga, till en del gått mig i förväg, visande, att han gjort sig *skyldig till icke mindre än fem osanna uppgifter* rörande deras vidgörande, och han har, som jag skall visa, i sitt anfall mot mig *betydligt ökat antalet.*

Han kallar mig först sin ärevärdige vän — men huru smickrande detta eljest kunde vara, vill jag sanningen till heder erkänna, att den benämningen är oförtjent, ty vän

det kunde nog märkas vid sista valet, då hvarken Ni sjelf eller andra voro i rörelse för att skaffa Er röster!

Som ni säger att ni icke vet någon skillnad mellan en afskedad prest och en afskedad riksdagsman, så vill jag säga er det; jag t. ex. har på egen begäran erhållit afsked, och Ni — genom ett miss-tröende-votum af folket.

Fastän insändaren, för att vara oåtkomlig och strafflös, krupit bakom anonymitéens skärm med sina fria fantasier, gagnar detta honom föga, ty han anses nu så igenkänd, att man tror sig ej gerna kunna misstaga sig på person, och jag råder honom derföre uppriktigt, att en annan gång icke skrifva annat, än det, hvarunder han icke blyges att sätta sitt namn.

Ljungbyholm i Febr. 1872.

O. C. Schlüter.

Ljungbyholm
Tryckt hos C. F. Brömberg 1872

det kunde sig mökling vid ståt värd. A
 hvarken Ni ståt eller andra vord förstå
 för att skada de konst.
 Som ni säger till ni sköter sig sig
 med mellan en sködel påst och en sk
 sködel på sködel, så vill jag säga er
 det: jag I er, det på egen begär, ni
 tillit sködel, och Ni — genom ett miss-
 förstånd kunna ni följt.
 Fösta försändelsen, för att i en öfver-
 sig och sködel, kunnat öfver sködel
 idens sködel med sig, för försändelse, och
 detta försändelse, för att sködel, ni sk
 försändelse, att man tror sig of gods kunn
 försändelse, sig på försändelse, och jag råder ha
 som försändelse, att en annan sködel
 försändelse, att det försändelse, den
 försändelse, att sködel, att man.

Linnéus, 1781.

G. L. Schlegel.

Engelholm.

Tryckt hos C. F. BLOMBERG. 1872.

till en person, som icke skyggar för att slingra sig inför Domstol, vill jag hvarken vara eller anses; men jag har icke heller någonsin, hvarken i tal eller skrift visat mig som hans fiende, och jag skall äfven i denna skriftvexling, om jag än nödgas blotta mannens slingerbultar, veta att iakttaga anständighet och icke öfverträda sanningens rämärke, utan endast vidröra verkliga facta.

Han talar derefter om min välkända missbelåtenhet med verlden och menskligheten; jag kan naturligtvis icke fälla något omdöme om mig sjelf i detta afseende, men jag vågar vädja till alla dem, som känna mig, om jag icke ända intill mina sjuttio år, i umgänget med unga och gamla, alltid gjort mig känd som en lefnadsglad människa, men att låta svart vara hvitt och udda jemnt har jag aldrig kunnat lida.

Han pådiktar mig derefter hämdlusta och framkommer med en vidlyftig historia om den förutnämnda vägdelningen, hvilken blott har det lilla felet att den är en väf

nad af osanning från början till slut, hvilket delvis redan är ådagalagdt genom sockenombudens i E. T. intagna uppsats; men hvarföre skulle jag väl i och för den saken hafva något agg till honom, då jag vet att han icke har den ringaste del i målets utgång, eller vidgjort mera, än någon annan medlem af Norra Åsbo härad; nej i den delen är insändaren oskyldig som ett barn och ren som en engel för allt klander, ty målets utgång berodde helt och hållet på ett domstols-utlåtande, hvarigenom det blifvit sagdt, att marken, der den omtvistade vägen framgick, tillhörde Rebbelberga socken och Bjäre härad, ehuru den vid ett laga skifte blifvit tillagd Heagården i Norra Åsbo härad. Då nu hvar och en, både i Norra Åsbo och Bjäre härad, vet att den omtvistade vägsträckan finnes inom Norra Åsbo härads gräns, tyckes det nästan vara skam att brösta sig öfver, att hafva varit behjelpig att vinna en orättvis sak. Men hvarföre, frågar troligen läsaren, skulle just denna sak begagnas

som käpphäst? Jo, derigenom fick den *blygsamme mannen* tillfälle att tala om och framställa sig sjelf som en martyr för den goda saken, och omtala hvad hvad han gjort för Norra Åsbo härad, och en tydlig vink gifven åt de åsboiter, att vid ett blifvande Riksdagsmannaval icke gå honom förbi, som gjort dem en så stor tjenst!

Han säger derefter, att jag *narrat* Bjärehäradsboarne, att uppgöra en vägdelning på ett *mindre klokt sätt*, och att *fatta olagliga beslut*; då en del af socken-ombuden i den förut åberopade skriften sjelfve upplyst, att något *narrande* eller *öfvertalande* icke var i fråga, och att någon *majorité* eller *minorité*, som insändaren säger, icke fanns då beslutet fattades, *utan att en enda röst höjde sig deremot*, är han redan i den delen vederlagd och beslagen med att *håva talat osanning*; men huruvida det var *dumt, olagligt och bevisade brist på pröfningsförmåga* hos ombuden, att icke i vägdelningen intaga 1200 *tot väg*, belägna inuti Norra Åsbo härad, är en fråga, som

snart af vederbörlig uthäradssyne-rätt kommer att prövas; men, hör jag läsaren fråga, hur var det möjligt, att en så allmänt känd riktig sak kunde tappas? Jo, man har allt jemt ridit på den lögnhästen, att häradsgården var vid den så kallade ängahusbroen, eller 1200 fot in uti Norra Åsbo härad, och det hjälpte ej, att jag till vederläggande deraf, vid besvären till kungen, bifogade hr kommissionslandtmätaren och riddaren Krumlindes, efter dertill af Landshöfd.-emb. erhållet förordnande i närvaro af gode män, efter hållen undersökning, meddelade Embets-bevis, att gränsen finnes i rå-gången mellan *M.* 19 å 20 Rebbelberga i Bjäre härad och Heagården i Norra Åsbo härad, samt hr kyrkoherden Hofverbergs och kommunalstyrelsens intyg, att af Heagården icke betales någon afgäld, hvarken till kyrka, pastor eller kommunen i Rebbelberga. Att jag i besvären till kungen begärde, att han skulle låta landtmätare uppsöka häradsgården, är så mycket tydligare osanning som jag,

som ofvan nämnt är, bifogade ett efter
lagligt förordnande derom meddeladt bevis;
jag begärde aldrig, utan öfvertalades, se-
dan den af mig föreslagna personen icke
ville åtaga sig utföra Häradets talan och
kunde så mycket mindre gifva något löfte,
att hålla Bjäre häradsboarne skadelösa,
som man aldrig på förband kan bestäm-
ma utgången af ett mål, hvilken ofta är
lika osäker som att veta om man vinner
då man sätter på lotteriet; emedlertid får
jag erkänna, att jag från början ansåg
saken tydlig och klar, då lagen bestäm-
mer, att hvarje härad skall underhålla väg
inom sina gränser.

Sedan insändaren sålunda ljugit ihop en
lång rad af dumheter och galenskaper som
han påstår mig hafva begått, öfvergår den
outgrundlige mannen, att med andlig siare-
förmåga förklara mina innersta tankar,
för att visa, att de äro lika onda som
mina gerningar äro dumma; man skall
verkligen vara bra elak för att sätta sig
ill doms öfver andras tankar och afsigter,

öfver hvilka hederligt folk vanligen låter den högste vara domare, och jag bevärdigar derföre denna insändarens gemena insinuation intet svar; det visar blott att han, som känt är, är elev af den berömda Eberstein i V. Karup, och att han der troligen förtjente sina sporrar, kan läsaren snart få se.

Med lätt hand berör insändaren derefter en händelse. som jag i min förra uppsats påpekade, rörande opålitligheten hos en person, som först gifvit ett intyg om en sak, och sedan för goda ord och hederlig betalning lät locka sig till att inför Domstolen i Bjäre härad återkalla, hvad han förut intygat vara sanning. Händelsen passerade visst för många år sedan, som insändaren upplyser; men den historien är för god att glömmas, och är så karakteristisk för mannen och visar det samma som hans nu redigerade skrift, att sanningsskärlek icke är hans starkaste sida. Jag anser mig in extenso böra omtala den, emedan insändaren, för att slingra sig un-

dan, ehuru han icke kunnat förneka själva faktum, gifvit en antydning om, att jag skulle haft min hand med att utlägga snara för skurken. Händelsen är följande, och då jag utsätter de handlande personernas namn, af hvilka en del ännu lefva, kan jag göra anspråk på trovärdighet. I V. Karup fanns på den tiden den beryktade prof. och kyrkoherden Eberstein, derjemte en skolmästare, som vi kunna kalla S. R. (namnet har jag glömt, men f. riksdagsmannen Sven Rosenberg i Östra Ljungby känner honom måbända.) Der fanns också en fattig, beskedlig sergeant Bergenheim, som icke kunde utfä sin rätt af en argumentsbonde Johannes Salomonsson i Mesinge. Bergenheim anlätade då en sin vän, gästgifvare N. Hallgren, att skriva en ansökan till Landshöfd.-Emb. för att utfä sin rätt, och detta skedde; bonden anmodade då Eberstein att skriva en förklaring, och då han kände Hallgrens stil, kunde han icke underlåta att begagna tillfället att gifva H. sidohugg, men som han icke vill

sätta sitt namn som författare, underskref han skolmästarens namn. När nu H., som är ett klippskt hufvud, fick handlingen för att afgifva påminnelser, och kände Ebersteins stil och såg derunder skolmästarens namn, mente han: *der har jag honom!* Då han strax efter träffade skolmästaren, låtsade han vara mycket ond på honom och sade: »Jag hade aldrig trott att du var så dålig karl, att både vilja förhindra den fattige Bergenheim att få sin rätt och skrifva ovet om mig». Skolmästaren blef förvånad och betygade, att han aldrig så förbällit sig, och då han blef upplyst om att hans namn som författare fanns på en skrift som innehöll ganska graverande omständigheter, förklarade han den vara falsk och att han hvarken sjelf skrifvit eller gifvit någon annan lof att i hans namn skrifva så. »Vill du gifva mig bevis derpå?» rågade H. »Ja! det vill jag visst», svad skolmästaren; och så skref han, efter I:s diktamen, ett ganska expresivt bevis under edelig förpligtelse, att han aldrig

skrifvit eller gifvit någon tillåtelse att begagna sitt namn. Detta bevis lästes af många, äfven jag såg det, och alla ansågo Eberstein förlorad; slutligen bar det af till domstolen, dit båda vederbörande instämde, och det var der som skolmästaren tog på sig den osanningen, »att han vid närmare eftersinnande kom ihåg, att han gifvit Eberstein lof att begagna sitt namn»; och Eberstein vardt fri! Hvad skolmästaren fick, vet han bäst sjelf, men icke var det allmän aktning bland folket, som gerna sett att de blifvit Eberstein qvitt. Nu är frågan, hvem är störst skurk, den som skrifer olofligen andras namn på smädliga skrifter, eller den som med en lögn räddar skurken? Den påpekade skolmästaren ville den tiden hafva anseende för, att vara religiös och läsare, men han tillhörde nog i hemlighet den väl kända secten, som har till ordspråk: *ändamålet helgar medlen*. Jag hade aldrig med denna saken att skaffa, och någon snara eller fälla hade ingen utlagt för Eberstein; han hade sjelf lupit i den.

Slutligen finner den värde insändaren sig föranlåten att nedlägga en allvarlig varning mot den för vårt konstitutionella samhällsskick vådliga läran, att i vårt land liksom i det fria Amerika, utan betänkande taga hederliga, kunniga och pålitliga timmermän, skräddare och bönder till statens högsta platser, och anse grefvar, baroner och höga tjenstemän lika med andra människor, icke dertill företrädesvis, utan blott då de förtjent det, böra framdragas. Det kan väl låta illa för en mans öron, som alltid visat sig *svag för fina rockar*, men Ni kan lita på, att äfven vi gå säkert, ehuru oförmärkt, den dagen till mötes, då så skall ske. Tro mig! det blir icke långt till dess folket lär sig inse och begagna sin makt, att äfven till ledamöter i förste kammaren insätta sådana män, äfven om de blott äro «bönder», på hvilkas redbarhet, insigter och gada vilja de kunna lita, och icke som hittills sådana, hvilka stå som en fiendtlig makt gent emot folkets önsksningar, och hvilkas hela diktan och

traktan går ut på att skaffa nya utgifter och anse som en styggelse, allt tal om hushållning med statens medel. Folket känner redan att det eger makten och att deras röst är den öfvervägande, genom deras rätt att välja ledamöter i Landstingen, och i sjelfva landstingen som välja ledamöter i första kammaren, är folkets röst den, som afgör valet. När den dagen kommer, att de begagna sin rätt, då har aristokratien och byråkratiens jungitsinsvanesång. Kunskap och insigter finnas redan hos många af våra handverkare och bönder och de äro i jemt stigande, och hvad månhet om landets nytta och bästa angår, hafva de som intagit plats i andra kammaren, visat sig motsvara sina kommittenters förtroende. Hvad redbarhet och pålitlighet beträffar kan den svenska bonden, med ganska få undantag, framställas som ett exempel för andra länders befolkning.

Tillämpa nu konsekvenserna af hvad här är sagdt på ett blifvande riksdagsmannaval, och jag hoppas insändaren skall medgifva

att redlighet och karaktersfasthet äro oef-
tergiftliga egenskaper hos en riksdagsman
och att allmänheten väl må se sig för att
icke till sitt ombud kalla en person som
visat sig så opålitlig och så litet sannings-
älskande, att han först utfärdar ett intyg
och sedan går inför Domstolen och säger
motsatsen; om han också hade alla möjliga
insigter och kunde tala med människors
och englars tungor, borde man akta sig för
att skänka en sådan person sin röst, så-
länge det finnes pålitligt folk att välja på.

Ni säger, hr insändare, att Ni icke efter-
sträfvar att blifva vald till Riksdagsman,
deri gör Ni rätt; det var en gång ett visst
litet djur, som gerna ville hafva några
rönnbär, men då han icke kunde nå dem,
tröstade han sig sjelf, sägande, att de voro
»sura», och att han ej ville ha dem. Det
går väl också icke mera så lätt att blifva
vald genom allmänna val, som då det
skedde genom electorer, ty då kunde man
tala med vän och väns vänner, för att få plu-
ralité; att Ni icke tycker om agitation,

